

soby náhrady škody zůstávají základní ustanovení § 1293 obec. zák. obč. a násl., takže jde vždy jen o jeden závazek k náhradě škody, vyplývající z téhož právního důvodu, který však musí býti uspokojen způsobem v § 1325 obec. zák. obč. stanoveným. Třebaže způsob uspokojení náhradního nároku při poškození na těle může býti různý a třebaže poškozený jest oprávněn uplatniti v žalobě buďto ten nebo onen způsob náhrady škody samostatně nebo ve spojení několika způsobů náhrady škody, vždy jest právním důvodem žalobního nároku jedině závazek žalovaného k náhradě škody a nikoli ten který způsob splnění náhradního nároku žalobcem v žalobě uplatněný. Uplatnil-li tedy žalobce v tomto sporu, že žalovaný musí mu nahraditi zameškaný výdělek a bolestné, nutno sečítati částky, které připadají na jednotlivý způsob náhrady škody, a podle součtu těchto částek posuzovati přípustnost odvolání, neboť jen tento součet jest žalobním nárokem, o kterém má býti v odvolání rozhodnuto. V rozhodnutí nejvyššího soudu ve Sb. n. s. č. 7834 byla sice vyslovena právní zásada, že dlužno posuzovati nároky co do přípustnosti dovolání samostatně, domáháno-li se náhrady škody bolestného a léčebných nákladů, avšak nejvyšší soud již v několika svých rozhodnutích upustil od této právní zásady a neshledává ani v tomto sporu důvodu, aby se jí řídil. Pak ovšem odvolací soud neprávem odmítl žalobcovo odvolání, neboť předmět odvolání činil 835 K, tudíž více než činí hranice ve věcech nepatrných.

Čís. 17496.

Usnesení odvolacího soudu, jímž zrušil zcela rozsudek prvního soudu zamítající žalobu o uznání nemanželského otcovství a placení výživného, ačkoliv z důvodů zrušovacího usnesení je patrné, že odvolací soud rozsudek prvního soudu v otázce uznání nemanželského otcovství změnil a že zrušení se týká jen nároku na výživné, s nímž se první soud v důsledku svého odchýlného názoru o otázce uznání nemanželského otcovství nezabýval, je podle § 477 č. 9 c. ř. s. zmatečné.

(Rozh. ze dne 1. prosince 1939, R I 686/39.)

Rozsudkem prvního soudu ze dne 31. července 1939 č. j. Ck 4/39—28 byla žaloba nezletilé Blanky F. podaná na Karla Š. o nemanželské otcovství a placení výživného zamítnuta, poněvadž první soud neuvěřil svědkyni, nemanželské matce Marii F., pokud udala, že v kritické době se žalovaným souložila. O d v o l a c í s o u d, opakovaně důkaz výsledkem nemanželské matky Marie F. jako svědkyně, uvěřil jí a zjistil, že s ní žalovaný Karel Š. dne 13. června 1938 souložil, dospěl k závěru, že tu platí, hledíc k narození dítěte dne 8. března 1939, spadajícího do kritické doby, zákonná domněnka, že je žalovaný otcem žalujícího dítěte. Při tom nerozhodl soud odvolací věcně v této části o žalobě, nýbrž zrušil usnesením rozsudek prvního soudu a uložil mu nové jednání a rozhodnutí, ježto první soud důsledkem svého rozhodnutí se nezabýval otázkou výživného a neučinil v tom směru potřebná zjištění.

Nejvyšší soud uložil odvolacímu soudu nové jednání a rozhodnutí.

Důvody:

V rozhodnutí odvolacího soudu jde o změnu rozsudku prvního soudu toho dosahu, že místo zamítnutí žádosti žalobní na uznání otcovství žalovaného Karla Š. k nezletilé žalobkyni došlo k jejímu kladnému vyřízení, totiž k vyhovění jejímu. Tím bylo, hledíc k ustanovení § 497, odst. 2 c. ř. s., vyhověno odvolání žalobkyně v rámci odvolacího návrhu, aby napadený rozsudek soudu prvního byl případně změněn v ten rozum, že se žalovaný pokládá za otce dítěte nezletilé Blanky F. Bylo tedy odvolacím soudem o zažalovaném nároku rozhodnuto věcně, což se ovšem mělo státi rozsudkem. Avšak odvolací soud rozhodl usnesením, vyhradiv mu právní moc. Ve výroku uvedl pak výslovně, že se odvolání vyhovuje, rozsudek soudu prvního se zrušuje a věc se vrací soudu prvnímu k doplnění řízení a k novému rozhodnutí. Ke zrušení tomuto došlo podle důvodů jediné proto, že se první soud v důsledku svého odchýlného názoru, zamítнув žalobu, nezabýval další částí zažalovaného nároku a ne učinil potřebné zjištění pro přisouzení výše požadovaného výživného a že tu není tudíž dán dostatečný podklad pro toto rozhodnutí (§ 496 č. 2 c. ř. s.). I z tohoto odůvodnění patrné, že odvolací soud v otázce, zda je pokládati žalovaného za otce nezletilé žalobkyně, rozhodl věcně změnou prvního rozsudku a že se zrušení mělo vztahovati jen na nevyřízenou dosud otázku výše výživného. Rozhodl-li však odvolací soud v prvním směru usnesením místo rozsudkem, založil tím zmatečnost podle § 477 č. 9 c. ř. s. (srov. rozhodnutí č. 8838 Sb. n. s. úsudkem z opaku), a to tím spíše, když tak volenou formou rozhodnutí odňal žalobkyni možnost podati dovolací odpověď, k níž by byla oprávněna při rozhodnutí odvolacího soudu ve správné formě rozsudku.

Čís. 17497.

Služební požitky a právní nároky zaměstnanců veřejnoprávních korporací, tedy i obcí, nesmějí sice přesahovati míru jednotlivých druhů platových a služebních práv a nároků státních zaměstnanců stejné nebo rovnocenné kategorie a stejných služebních a rodinných poměrů, nemusí ji však dosahovati.

(Rozh. ze dne 1. prosince 1939, Rv I 135/39.)

Žalobce (obecní strážník žalované obce) domáhá se žalobou služebních požitků (jich doplatku) podle platu státního pragmatikálního zřízení, pokud se týče člena sboru státní uniformované stráže bezpečnosti a nárok svůj odůvodnil jednak poukazem na ustanovení § 212 platového zákona č. 103/1926 Sb. z. a n. a příkaz okresního úřadu pro P. z 11. února 1937 č. 7112/37 starostovi žalované obce, aby se postaral o vydání nového usnesení obecního zastupitelstva, kterým bude s ohle-